

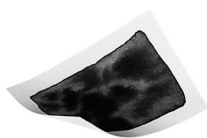

YORICK GOLDEWIJK

FILMS
DIE NERGENS
DRAAIEN

met illustraties van Yvonne Lacet

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

Cato	11
Zwierige rode zomerjurk	13
Recept voor putjes	16
Muziek van vroeger	19
Een onbekende bekende	28
Mevrouw Kano	38
Films die nergens draaien	48
Stom gezwets op tv	57
De eerste bezoeker	64
Een droom van Google	71
Afdrukken van golven	81
Bijtdreiziger	88
Recht in de ogen van Cato	96
Vissen in een aquarium	105

Alle zielenpoten van de wereld	113
Dikkie	122
De verdwijning en terugkeer van Beggar So	140
Mortal Kombat	151
Stijf en stinkend kind	164
De film van Cornelia	175
De piano	188
De doos op zolder	201
De vader van Cato	209
Ben jij een lafaard, Cato?	221
De gekste middag ooit	229
Het einde als het begin	242

‘Jij kunt computerspelletjes uit de toekomst spelen en je doet het niet eens? Dat is een van mijn grote dromen!’ zei Dikkie.

‘Dat vind ik nogal een suffe droom, eigenlijk,’ zei Cato.

‘O ja? Wat is jouw grote droom dan?’

‘O, ik heb er wel tienduizend.’

‘Noem er eens één?’

‘Fotograaf worden, tijdreiziger worden, maar dat ben ik dus eigenlijk al, op een ijsbreker varen, op de noordpool lopen, o ja, en kungfu-meester worden, natuurlijk. En het belangrijkste: nooit worden zoals mijn vader. En...’ Cato zweeg en dacht aan haar moeder. Aan de film die nergens draaide, maar die ze altijd al had willen zien.

Cato

Cato was twaalf toen haar vader zei dat ze maar eens volwassen moest worden. Hij zei niet vaak iets tegen haar, dus op zich vond ze dit al heel bijzonder. Maar het was natuurlijk wel jammer dat hij dan zo iets onzinnigs uitkoos om te zeggen. Cato was nog een kind en ze hoefde nog lang niet volwassen te worden. En ze zou in ieder geval nooit volwassen willen worden zoals hij dat was.

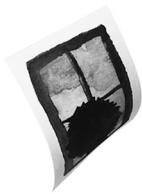
Haar vader deed eigenlijk niet veel meer dan afwezig zijn. Afwezig staren naar de tv, naar de muur, naar het raam. Hij stapte 's ochtends vroeg al afwezig uit zijn bed, pakte afwezig koffie en staarde zo een half uur afwezig naar buiten. Cato was ervan overtuigd dat hij niets zag van het uitzicht. Niets van de vliegtuigstrepen die langzaam uitwaaierden in het blauw, niets van de vrouw

die als een ballerina achter haar honden door de straat zwierde. Zijn blik was leeg en als zijn koffiemok ook leeg was, liep hij vaak zonder iets te zeggen de deur uit om naar zijn werk te gaan. Als dat was wat het betekende om volwassen te zijn, had Cato besloten, dan zou zij het nóóit worden. Ook niet als ze volwassen was.

Ze stond nu zelf uit het raam te staren. Niet afwezig, wel met koffie, haar hoofd vol gedachten.

Op het tuinpad zag ze Cornelia verschijnen. Met een emmer vol schoonmaakmiddeltjes in de ene hand, dweil en spuitbus in de andere, en een zuur gezicht, alsof ze de viezigheid in huis al van buiten kon ruiken. Cornelia was de buurvrouw, maar ze gedroeg zich soms alsof ze Cato's moeder was.

Terwijl niemand Cato's moeder was. Niemand die leefde, tenminste.

Zwierige rode zomerjurk

Toen Cato op de wereld was gekomen, had haar moeder hem verlaten. Ze was bijna op de minuut nauwkeurig even lang dood als Cato oud was. Het enige wat Cato over haar wist, waren de paar dingen die haar vader had verteld. Ze had maar één foto van haar. En een jurk.

Op de foto stonden Cato en haar moeder samen afgebeeld. Haar moeder op een bankje in het gras in de zon. In een zwierige rode zomerjurk, met een stralende glimlach op haar gezicht. Cato in haar moeders buik, waarschijnlijk zonder glimlach, want daar was ze natuurlijk nog veel te onnozel voor. De foto was van een paar weken voor haar geboorte, een paar weken voor haar moeders dood.

En de jurk was de jurk die haar moeder op de foto

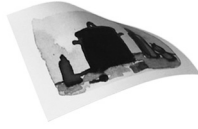
droeg. Hij hing in een apart hoekje van Cato's kledingkast en iedere ochtend als ze de kastdeur opende, keek ze er even naar. Afgezien van Cato zelf waren die twee dingen het enige bewijs in het hele huis dat haar moeder echt had bestaan.

Cato was nog lang niet volwassen, maar ze was oud genoeg om eelt op haar hart te hebben. In de eerste plaats vanwege schuldgevoel. Natuurlijk had ze het niet expres gedaan, maar de feiten waren simpel: als Cato niet was geboren, zou haar moeder nog leven. Cato keek soms wel een uur lang in de spiegel en dan wist ze niet wat ze moest vinden van het meisje dat erin weerkaatste. Soms voelde ze weerzin en boosheid naar zichzelf. Soms voelde ze boosheid naar alles en iedereen, naar de hele wereld. Omdat het een wereld was waarin Cato en haar moeder niet allebei konden bestaan. Cato geloofde niet dat er achter de schermen ergens in de hemel iemand vals zou zitten lachen, maar toch voelde het gemeen van de wereld. Alsof de werkelijkheid al vanaf het moment dat ze werd geboren, had besloten haar vijand te zijn.

En soms – en dat had ze de laatste jaren steeds meer – voelde ze niets. Alsof haar moeder steeds verder verwaagde naarmate de tijd verstreek en zijzelf steeds onverschilliger werd. En dat voelde eigenlijk het naart.

De voordeur ging open en Cato rilde even. Een beetje van de koffie, een beetje van Cornelia's mierzoete parfum dat de keuken binnensijpelde. En misschien een heel klein beetje om haar moeder.

Recept voor putjes

Men neme een perfect afgestreven theelepeltje rattengif – perfect afgestreven, dus niet op het oog, maar met een vergrootglas. Het was heel belangrijk om precies te zijn als het om precies zijn ging. Recepten moesten exact volgens recept, en regels moesten exact volgens de regels. Dus een *perfect* afgestreven theelepeltje rattengif. Verder een half kopje schoonmaakazijn – opnieuw heel precies. Vijftig gram visgraten, maar dan alleen de echt harde die blijven steken in je keel. Een volle fles vloeibaar schuurmiddel, twee schuursponsjes en ten slotte tien van die piepkleine giftige appeltjes. De boel in een grote pan fijnkoken tot er in het hele huis groene, gele en bruine walmen hingen en zie daar, naar authentiek recept van meesterkokkin Cato: Cornelia.

Cornelia kwam een paar keer per week langs om schoon te maken. Daar kreeg ze voor betaald, maar ze kreeg niet betaald om zich overal mee te bemoeien. Dat deed ze gratis. En volgens Cato bemoeide ze zich echt met alles, vooral met dingen waar ze niets mee te maken had. Zoals de rommel in Cato's kamer, die Cato gezellig vond en waarin ze juist altijd heel goed kon vinden wat ze zocht. Maar Cornelia vond het een varkensstal waarin je niets kon terugvinden, behalve beschimmelde stukken pizza. En ook al had Cato Cornelia heel vaak woedend duidelijk gemaakt dat ze van haar spullen af moest blijven, toch trof ze na schooltijd haar kamer regelmatig aan in een onberispelijke staat, alles opgeborgen in kastjes en lades, opgevouwen, gestapeld en gesorteerd.

Toen Cornelia's hakjes de keuken binnen trippelden, nam Cato een extra grote slok koffie en slikte hem met moeite door. Ze lustte helemaal geen koffie. Maar ze dronk het toch, omdat Cornelia had gezegd dat het slecht voor haar was.

'Koffie en suiker en cola zijn allemaal gif voor je lijf, liefje,' klonk haar zoete stemmetje in Cato's hoofd. 'Daarmee brouw je alleen maar weer nieuwe woede-uitbarstingen.'

Woede-uitbarstingen die Cato helemaal niet had. Goed, misschien heel soms bij Cornelia, maar bij haar zou zelfs een luiaard nog zijn *cool* verliezen.

'Maar we geven ze gewoon een plekje,' zei Cornelia altijd. 'Een klein plekje in een piepklein putje in je hoofd

waar we het dekseltje weer netjes op doen.’

Dat was Cornelia’s oplossing voor alles wat een beetje stak of wrong, voor alles waar ze zich ongevraagd mee bemoeide: een putje. Ogen sluiten, wegstoppen, doen alsof het er niet is.

Het maakte Cato razend.

Ze rilde opnieuw, pakte haar rugzak van de keukentafel en liep straal langs Cornelia heen naar de voordeur. Die keek haar in het voorbijgaan hoofdschuddend aan en stak snuivend haar neus in de lucht.

‘Ik ruik toch weer koffie, liefje.’